

Miquel Alberoia

CAFE DEL TEMPS

Ara, editats

Un dels propòsits inspiradors, amb caràcter legal, del Consell Valencià de Cultura (CVC), aquell semisenat, generalment i amb quatre excepcions, de somnolència a sang freda que reflexiona i especula sobre l'hora que és, avisava de l'objectivitat, la veracitat i imparcialitat de les informacions i propostes de tan sedant institució, les quals no desdirien de cap de les maneres dels criteris que la ciència i la història han coincidit a donar per vàlids. El principi, que ha estat obviat en el cas que comentarem, probablement tenia funcions preventives de cara als integrants proclius al deliri pirotècnic que, per motius de noble concepte, havien de disposar d'una representació en el CVC.

Però passa que els punts consecutius a l'anterior invoquen reverències a nocions d'extensió sense límit, tals com la llibertat d'expressió i de pensament i el pluralisme cultural i lingüístic, i com és tradicional en la sintaxi legislativa, que justament per això prospera el gremi del dret, sense cap control sobre la univocitat del redactat. Aquest aspecte, per tant, facilita tantes interpretacions com la condició humana pot interpretar. Amb totes les de la llei, fa un any, el CVC va posar en funcionament un cicle de conferències sobre els antecedents i les conseqüències de la conquesta de València, a propòsit del 750 aniversari, amb oradors de la magnitud del

casal faller i amb oratòries de la transcendència de l'aficionat, perfectament disolts entre l'aportació d'autoritats indiscutibles. El combinat tallava la digestió.

Em concentre en la cosa perquè fa unes setmanes han aparegut les coses que en el seu moment es van dir en dos volums amb el nom *En torno al 750 Aniversario*, publicats pel CVC, és a dir a expenses públiques, on la Generalitat valenciana acredita i ratifica el discurs tremebundista dels comissaris mentals del blaverisme de compromís. Erudits àrids de l'alçada de **Pere Vernia, Vicent Castell, Leopoldo Penarroja, Ma. Desamparados Cabanes, Ramon Ferrer, Juan Ferrando Badia, Vicente L. Simó Santonja** o **Josep Alminyana**, amb ortografies i argumentacions de llibret de falla, prenen entitat i rigor, en nom de la pluritat, al costat de **Miquel Batllori, Robert I. Burns, Albert Hauf, Mikel d'Epalza** o **Enric A. Llobregat**, els quals, alhora, queden simplificats a la insignificància dels anteriors.

Algun dia convindrà associar la depressió de les entitats civils anticatalanistes a la creació plural del CVC, el qual fomenta de manera oficial, amb més duros, més ressò i amb aire condicionat la seua rapsòdia *in blue*. No sé ben bé què esperen els quatre de l'excepció per deixar de legitimar-los.

Aleix Vidal-Lerroux-Quadras, ha nascut una estrella.

El portaveu del grup popular del Parlament de Catalunya, **Aleix Vidal-Quadras**, va participar, tan calmat que no era ell, en el programa *La vida en un xip*, de **Joaquim Ma. Puyal**, representat aquells que, com **Sant Agustí**, mantenen que són dos i estan cadascun dels dos per complet. Alguna cosa mística li havia detectat jo al personatge en altres actuacions, perquè don Aleix actua amb molta profusió últimament, des que va saltar a la popularitat —no a la popularitat del PP, clar— fa uns mesos en el mateix programa de TV3, compartint polèmica amb **J. Ll. Carod-Rovira** i **J. B. Culla**.

Perquè Vidal abans, quan, segons alguns indicis, va militar en Unió Democràtica de Catalunya, no era ningú que mereixera ser destacat però ara se'ns ha convertit en estrella. Al llarg i ample de les seues representacions, fa la cosa com que ha heretat les maneres d'**Alejandro Lerroux**, i jo diria que en una època en què certs sectors socials reclamen el protagonisme d'aquella classe de loquacitat davant la possible pèrdua d'hegemonia del PSOE i qui sap si de CiU. La seua habilitat li ha servit, de moment, per eclipsar en la seua formació política **Antoni Fernández Díaz**, un home clau, de bastant correcció i honestat, assumir monogràficament el protagonisme del PP català i donar-li una orientació formal agressiva, espectacular, i poc sensible a la qüestió nacional catalana. Que, fet i fet, és com ha de ser la cosa popular.

Jo, com em consta que el missatge del portaveu té alguna acceptació fora del seu àmbit, he decidit fer-li d'editor i, amb pretensió d'antologia, em prenc la paciència de transcriure-li unes quantes reflexions morals que ajuden a la comprensió global de la seua obra, que serà un èxit durant la pròxima dècada. Ací van paraules al roig viu.

1.—«El nacionalisme no és, no serà mai una ideologia política; el nacionalisme pot ser un sentiment, i com a tal respectable, però no serà mai una ideologia política».

2.—«El nacionalisme descansa en la inconsistència i, naturalment, la inconsistència genera inconsistència i la contradicció genera contradicció».

3.—«El nacionalisme, entès com a ideologia política en l'àmbit d'allò que és sentimental, corre el perill permanent d'alliberar passions no sempre controlades. I hem de lluitar democràticament per les nostres llibertats, la nostra autonomia i l'exercici ple de la nostra personalitat diferencial, cultural i lingüística, però, pel bé de Catalunya, no hem de transformar allò que és contingent —per molt que ho estíem— en absolut: això equivaldria a convertir un desig legítim en una obsessió».

4.—«El Partit Popular ha estat refundat; això vol dir que s'ha acabat el joc de *dribbling* curt: ara es fan passes llargues davant de la porteria i es fica un gol».

Els tres punts primers, és evident que s'integren en el que fa quatre i si algú està molt interessat a contractar una actuació del senyor Vidal de cara a les festes que s'acosten ha de saber que no sóc jo el seu representant, sinó que m'he limitat a publicar-li quatre coses. Per a això estem.